

Reina Crispijn

Dochter van de maan

Band 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Frederique de Tavenir liep door de gang en opende de voordeur. Diep ademde ze de frisse ochtendlucht in. Dit was voor haar de mooiste tijd van de dag. Ze keek naar de vroege morgenzon die de hemel met oranjeroze en zachtgele vegen beschilderde. Weldra zouden de geheimzinnige nevelsluiers die nu nog over het land hingen, oplossen in de warmte van de zon, maar zover was het nog niet.

In het lagergelegen dorp St. Étienne-les-Orgues kwam het leven langzaam op gang. Het geluid van een ijl kleppende torenklok zweefde boven de huizen, een hond sloeg aan en een maaimachine kwam ronkend op gang. Het leven in het zuiden van Frankrijk begon al vroeg. Dat moest wel, want door de felle hitte van de zon viel het leven in het dorp 's middags volledig stil. De deuren en raamluiken gingen dan dicht en de nauwe straten boden een doodse aanblik.

Frederique opende alle ramen zodat de koele lucht door het huis kon stromen. Toen liep ze naar de keuken, ze zette een ketel water op het fornuis, dekte de tafel met een blauw Provençaals kleed en zette een stapel borden in het midden.

Daarna plaatste ze een schaal met verse croissants, een paar potten jam, wat kaas en een bak met bestek op de tafel. Iedereen die beneden kwam, moest zelf maar een bord pakken en zich bedienen van brood met beleg.

Frederique wilde net theezetten, toen er een geluid bij de deur klonk. Ze draaide zich om. Een glimlach verscheen op haar gezicht. In de deuropening stond een tengere, jonge vrouw met schouderlang, koperblond, krullend haar en opmerkelijke grijze ogen die aan helder water deden denken.

‘Jou had ik nog niet verwacht, chérie,’ zei Frederique tegen haar kleindochter.

‘Waarom niet, gran?’

‘Ik dacht dat je wel wilde uitslapen. Ik zag je vannacht namelijk’ – de stem van de oude dame haperde even – ‘dansen.’

‘Je zag me dansen.’ Lunia keek haar grootmoeder betrapt aan. Vervelend, ze wilde alleen voor zichzelf dansen en niet voor de nieuwsgierige ogen van anderen.

‘Mocht ik het niet zien?’

De jonge vrouw haalde haar schouders op. ‘Och... Ik ben altijd bang dat mensen me vreemd zullen vinden, maar ik dans nu eenmaal graag in

het maanlicht. Dat gevoel van vrijheid...'

'Je hoeft niets uit te leggen,' onderbrak Frederique haar snel. 'Ik begrijp je wel en ik vind je niet vreemd. Dans je zomaar of dans je op muziek?'

'Ik dans op muziek van mijn iPod. Popmuziek, maar soms ook klassiek.'

Lunia keek naar buiten. De bloeiende lavendel lag als paarse tapijttrollen over de heuvels, klaar om geogst te worden. Jammer dat ze over een week alweer weg moest, maar haar vakantie was voorbij. Ze mocht beslist niet te laat komen bij haar baas, want dan kon ze fluiten naar haar baantje op het administratiekantoor, hoe geestdodend het werk ook was. Hopelijk was het voor tijdelijk, als je drie jaar tenminste tijdelijk mocht noemen. Ging die afschuwelijke crisis nu maar eens voorbij...

'Lunia?' klonk de stem van haar grootmoeder.

Vragend keek Lunia haar aan.

'Wanneer moet je weer weg, vroeg ik.'

'Volgende week maandag.'

'Waarom verhuis je niet naar Frankrijk? Je bent hier geen vreemde. Iedereen in het dorp kent je.'

‘Hier heerst ook werkeloosheid, gran. In Nederland heb ik tenminste een baan.’

‘En wat voor een.’ Er klonk een smalende ondertoon door in Frederiques stem. ‘Waarom heb je in vredesnaam die kunstopleiding gevolgd? Er is geen droog brood in de kunst te verdienen.’

‘Toen ik eraan begon, was er nog geen crisis.’

‘Je weet toch, chérie, dat je ook zonder baan hier welkom bent,’ merkte Frederique op. ‘Dan zorg ik toch voor je.’

‘Zou je het zelf willen, gran, afhankelijk zijn van iemand?’

‘Nee, je hebt gelijk.’

Lunia keek naar haar grootmoeder en glimlachte even. Ze was een lange, slanke vrouw met lichtbruin haar dat in een kunstige wrong was gedraaid, een koel gezicht met lichtblauwe ogen en een smetteloze huid waarin nog geen rimpel te bekennen was, hoewel ze al ver in de zeventig was. Meestal droeg ze een spijkerbroek en een ruimvallend overhemd over een T-shirt. Je kon Frederique beslist geen oma noemen. Oma’s waren lieve, oude dames met grijze kapseltjes die vaak op kleinkinderen pasten. Frederique mocht dan oud zijn, ze was beslist niet lief en zeker niet grijs, want ze had zich voorgenomen haar haren

tot aan haar dood te kleuren. Het woord 'grootmoeder' was ook niet van toepassing op haar. Bij dat woord dacht Lunia onmiddellijk aan het sprookje van Roodkapje: 'Grootmoeder, wat heb je grote oren'. Frederique zou de laatste zijn die zich door een wolf ('Lieve kind, een wolf is gewoon een hond, hoor!') liet pakken. Het Franse *grandmère* was te lang. Bleef over het Engelse *gran* of *granny*, woorden die een zekere scherpte bezaten en hardheid, de hardheid van steen, van graniet, en die daarom zo goed bij Lunia's grootmoeder pasten. Frederique was een bijzondere, sterke persoonlijkheid met een onwrikbaar karakter.

In de verte klonk het geluid van een rinkelende fietsbel.

'Daar zul je de post hebben.' Frederique stond op en liep met lenige passen door de lange gang naar de open voordeur.

Een postbode op zijn fiets zwoegde met veel misbaar door de dikke laag grind die voor de ingang van het huis lag.

'*Bonjour, madame,*' groette hij toen hij van zijn fiets was gesprongen. Hij greep in zijn tas en haalde er een stapeltje post uit. '*Voilà, pour vous.*'

‘Merci, monsieur,’ zei Frederique.

De man reed weg, terwijl de vrouw naar binnen liep en intussen de post doorkeek. Er zat een rouwkaart tussen.

‘Wie o wie,’ mompelde ze voor zich uit.

‘Wat is er aan de hand? Je kijkt zo ernstig,’ merkte Lunia op toen haar grootmoeder de keuken binnenkwam.

‘Een rouwkaart,’ antwoordde Frederique en ze opende de envelop. Haar ogen gleden razendsnel over de crèmekleurige kaart. ‘t Is niet waar,’ zei ze vervolgens. ‘Al twee weken dood en nu pas een kaart.’ Ze overhandigde de rouwkaart aan haar kleindochter.

‘Arabella de Tavenir?’ riep Lunia verbaasd uit. ‘Oudtante Arabella? Was ze dan ziek?’

Frederique haalde onverschillig haar schouders op. ‘We hadden al jaren geen contact meer met elkaar.’ Ze kneep haar ogen halfdicht: dikke Arabella vol jaloezie, altijd geniepig grinnikend om de narigheid van andere mensen. Wat had ze graag eens op dat mens los willen timmeren.

‘Dat heb ik nooit van jou begrepen, gran. Waarom heb je haar nooit meer uitgenodigd op de familiereunie na de dood van grootvader Jon? Wat is er in vredesnaam gebeurd dat je haar

zomaar buiten de familie plaatste?’ onderbrak Lunia haar gedachten.

‘Omdat ik vanaf het eerste moment dat ik haar zag...’ Frederique maakte de zin niet af maar keek afwezig voor zich uit, alsof ze diep in het verleden dook. Haar ogen begonnen venijnig te schitteren, ze kneep haar lippen vast op elkaar.

Het bleef stil.

Met verbazing keek Lunia naar het gezicht van de oude vrouw. ‘Had je zo’n hekel aan haar?’ vroeg ze toen bijna fluisterend.

‘Arabella de Tavenir, alleen die naam al: Arabella!’ zei Frederique minachtend.

‘Maar daar kon zij toch niets aan doen? Haar ouders hadden haar toch die naam gegeven?’ merkte Lunia verbaasd op.

‘Ja, maar die naam paste precies bij dat kermismens,’ zei Frederique onredelijk. ‘Het was een aanstellerige, roddelachtige, leugenachtige meid. Altijd maar manipuleren en de waarheid een kwartslag draaien. Wat haatte ik dat mens. Haar pogingen om Jon en mij uit elkaar te drijven... Maar het is haar niet gelukt!’ Het laatste zinnetje kwam er voldaan uit. Ze keek haar kleindochter aan. ‘Je grootvader liet zich niet manipuleren. Hij kende de streken van zijn zuster.’

‘Maar ik vraag me af of hij zijn zusje uit de familie had gezet,’ merkte Lunia op.

‘Nee, dat zou hij niet hebben gedaan,’ gaf Frederique onverschillig toe. ‘Daarvoor was Jon veel te zachtaardig.’

En jij bent veel te hard, dacht Lunia. Ze was geschrokken van haar grootmoeder die in staat bleek te zijn tot zo veel haat, zo zonder enige genade. Oude mensen werden toch in de loop van de tijd milder? Waarom Frederique dan niet? Zat de haat dan zo verschrikkelijk diep? Zelfs nu, bij de dood van haar schoonzuster, toonde ze geen spoor van medelijden of berouw.

Een huivering gleed over Lunia’s rug. Ze hield niet van haat en alles wat daarmee te maken had. Weer keek ze naar de kaart. Twee weken te laat, waarom? Had haar oudtante dan zo’n hekel aan de familie gehad? *In besloten kring begraven.* Wie was er dan wel bij geweest? Zou er iemand aan het bed hebben gezeten om het sterven voor haar oudtante iets draaglijker te maken en om daarna te rouwen over haar dood? Een executeur-testamentair die de begrafenis had geregeld. Wat een eenzaam en armzalig einde van een mensenleven. Het vloog haar naar de keel.

‘Je hebt evengoed een kaart gekregen,’ zei ze

met geknepen stem.

‘Misschien dacht Arabella wel dat ik door spijt of berouw zou worden overmand bij het lezen van haar overlijden. Vergissing, ik voel alleen maar opluchting. Kom, chérie, leg die kaart weg, neem maar een heerlijke croissant. Ze zijn nog warm.’ Frederique ging over tot de orde van de dag, maar Lunia was gegrepen door de dood van haar oudtante. Nog zag ze Arabella zitten in de grote pauwentroon van donkerbruin rotan tussen de grijsgroene, knoestige olijfbomen, gekleed in kleurrijke kleding met ruches, strikken en linten als een soort oeroude zigeunerconingin. Arabella, altijd overdreven zwaaiend met een waaier, waarheen ze ook ging; Arabella, het zwarte schaap van de familie, hoewel ze gekleed ging in kleurige kleding. Lunia had haar aardig gevonden, vooral die ene keer...

Iedereen was aanwezig bij de familiereünie in St. Étienne-les-Orgues, waar de grootouders van Lunia woonden. Het grote huis lag op de Lavendelroute en had zes kamers en twee badkamers. Het was omgeven door een grote tuin waarin aromatische planten en diverse rozensoorten overvloedig bloeiden. Rondom de tuin stonden